

๑๔

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว าย นั ำ ส ร ง ส น ำ น

สัปบุรุษบริจาคทานมากแล้ว ก็ไม่รู้สึกเสียดาย ท่านผู้มี
ปัญญาเห็นแจ้ง ย่อมสรรเสริญทานที่สัปบุรุษให้แล้วอย่างนี้
บัณฑิตผู้มีศรัทธา มีใจอันสละแล้ว บริจาคทานอย่างนี้แล้ว
ย่อมเข้าถึงโลกอันไม่มีความเบียดเบียน มีแต่ความสุข

อานิสงส์ถวายน้าสรงสนาน

๓๐๔

ตราบใดที่เรายังไม่ถึงนิพพาน ซึ่งเป็นเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต ชีวิตยังไม่ปลอดภัย อาจมีสุคติและทุกติปะปนกันไป คือบางคนเป็นผู้ไม่ประมาท ฉลาดในการสั่งสมบุญมีสุคติเป็นที่ไปเส้นทางไปสู่นิพพานก็ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ส่วนผู้ประมาททั้งหลาย พอได้โอกาสเป็นมนุษย์แล้ว มัวหลงใหลในชีวิตที่มีประมาณน้อยนี้ ใช้เวลาให้ผ่านไปอย่างไร้ค่า ชีวิตในโลกก็มีทุกติเป็นที่ไป เราทั้งหลายได้ชื่อว่าเป็นผู้มีบุญลากอันประเสริฐที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนา เชื่อเรื่องกรรมและผลของกรรม ขอให้ตั้งใจมั่นในการทำความดีในช่วงระยะเวลาที่ไม่ถึง ๑๐๐ ปีนี้ให้เต็มที่ เส้นทางชีวิตของเราจะได้มีแต่ความสุข ปลอดภัย และมีชัยชนะไปทุกภพทุกชาติกัน

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน สัปปริสสูตร ว่า

“สัปบุรุษบริจาคทานมากแล้ว ก็ไม่รู้สึกเสียดาย ท่านผู้มีปัญญาเห็นแจ้ง ย่อมสรรเสริญทานที่สัปบุรุษให้แล้วอย่างนี้ บัณฑิตผู้มีศรัทธา มีใจอันสละแล้ว บริจาคทานอย่างนี้แล้ว ย่อมเข้าถึงโลกอันไม่มีความเบียดเบียน มีแต่ความสุข”

ในปัจจุบัน หลายคนปรารถนาอยากเป็นคนดีของสังคม อยากทำความดี เพื่อจะได้มีสุคติเป็นที่ไป แต่ก็ยังพลาดพลั้งไปทำ

อานิสงส์ถวายน้ำสรองสนาน

๓๐๕

สิ่งที่ไม่ดีซึ่งเป็นบาปอกุศล ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าใจไม่เข้มแข็งพอ ยังไม่เห็นคุณค่าของความดีอย่างแท้จริง บางคนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการสร้างบารมี ไม่เป็นสัปปายะ จึงไม่สามารถทำความดีได้เต็มที่ เนื่องจากไม่มีคนมาแนะนำ พร่ำสอน เลยไม่รู้ว่าเขาทำความดีกันอย่างไร ส่วนคนที่ไม่อยากทำดี เพราะไม่รู้ว่า ความดีคืออะไร ทำไปทำไม ทำแล้วจะได้อะไร เขาคิดเอาเองด้วยความไม่รู้ว่ ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็ติดอยู่แล้ว ไม่ได้ไปเบียดเบียนใคร และไม่ได้ทำให้สังคมเดือดร้อน ทำให้ประมาทในชีวิต และไม่ชวนช่วยในการสร้างความดี เอาเวลาว่างไปเที่ยวเตร่สนุกสนานเพลิดเพลินไปวันๆ ซึ่งคนในโลกที่คิดกันอย่างนี้มีมาก

ความจริง การที่ตัวเองไม่ทำให้สังคมเดือดร้อน หรือไม่เบียดเบียนใคร นั้นเป็นเพียงการละชั่ว เป็นพื้นฐานชีวิตของการเกิดมาเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ส่วนใหญ่ คนเราถ้าไม่ทำบุญ ใจก็มักน้อมไปในบาปอกุศล เพราะในชีวิตของเราก็มีเพียงบุญกับบาปเท่านั้น เป็นเครื่องกำหนดชะตาชีวิต ดังนั้นเป็นมนุษย์จะต้องฝึกตัวให้ยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีกคือ ต้องทำความดีให้ถึงพร้อม เมื่อเรามีความพร้อมในด้านครอบครัว มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ก็ต้องมาคิดต่อว่า จะกำหนดเส้นทางชีวิตในโลกไว้อย่างไรดี ความดีอะไรบ้าง ที่ต้องชวนช่วยสั่งสมไว้ให้มากๆ

อานิสงส์ถวายน้าสรงสนาน

๓๐๖

หากเราไม่ทำบุญกุศลเอาไว้เลย เสี่ยงในภพชาติต่อไปของเราก็หมดได้เหมือนกัน เหมือนรถราคาแพง แต่หากไม่มีน้ำมันก็วิ่งต่อไปไม่ได้ เราจำเป็นต้องหาเสบียงบุญเอาไว้ให้มาก เพราะเส้นทางไปสู่นิพพานนั้น ยังอีกยาวไกลเหลือเกิน ต้องทำให้พอใส่ควมคู่ไปด้วย เพราะนี่คือหลักวิชาที่จะทำให้เราไม่ต้องไปบังเกิดในอบายภูมิ การสั่งสมบุญจึงเป็นหน้าที่หลักที่มนุษย์ทุกคนต้องทำ ไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม แต่เป็นเรื่องหลักที่ทุกคนควรทำความเข้าใจไว้ให้ดี ชีวิตของเราจะได้ไม่ผิดพลาด บุญนี้เป็นรากฐานของชีวิตที่สำคัญ หลวงพ่อจะพูดตอกย้ำซ้ำเติมอยู่บ่อยๆ พวกเราจะได้ไม่ประมาณกัน เพราะทุกๆ ชีวิตถูกหล่อเลี้ยงด้วยบุญทั้งนั้นแหละ ถ้าหมดบุญก็ตาย ถ้าใครทำบุญมาก ความสุขความสำเร็จก็มีมาก ยิ่งใครทำถูกเนื่อนาบุญ ผลบุญย่อมบังเกิดขึ้นอย่างมากมายนับประมาณมิได้เลย

เหมือนเรื่องของผู้ที่ได้อิโกลาสทำบุญกับพระอรหันต์ ทำให้มีสุคติเป็นที่ไป ซึ่งหลวงพ่อก็ได้นำมาเล่าเพื่อเป็นกำลังใจในการสร้างบารมีของพวกเราทุกๆ คน เรื่องก็มีอยู่ว่า *สมัยพุทธกาล ในกรุงราชคฤห์ มีชายชราเข็ญใจคนหนึ่งชื่อ อัมพปาละ แปลว่า คนเฝ้าสวนมะม่วง ชายเข็ญใจท่านนี้ รับจ้าง

อานิสงส์ถวายน้ำสรองสนาน

๓๐๓

เฝ้าสวนมะม่วงของคนอื่นแลกับอาหารเพื่อประทังชีวิตไปวันๆ นายอัมพปาละพอทราบว่ ในเมืองนี้มีพระพุทเจ้าแสดงธรรม ให้มหาชนฟัง และมีพระอรหันต์ผู้หมดกิเลส มีฤทธิ์สามารถ เหาะเหินเดินอากาศได้ ก็อยากจะไปเข้าเฝ้า และถวายภัตตาหาร กับพระพุทเจ้าบ้าง แต่ก็ยังไม่มีโอกาสจะได้ไปวัดพระเชดวัน เหมือนคนทั่วไป เพราะความยากจนเป็นเหตุ จึงได้แต่คิดด้วย จิตที่เป็นกุศลอยู่ในใจ

วันหนึ่ง ท่ามกลางอากาศที่ร้อนกว่าปกติ ขณะที่ พระสารีบุตรมีเหงื่อท่วมกาย กำลังเดินบิณฑบาตด้วยความ สงบเสงี่ยม ผ่านสวนมะม่วงที่นายอัมพปาละดูแลรักษาอยู่ นายอัมพปาละเห็นพระเถระก็เกิดความเคารพเลื่อมใสมาก ได้เดินเข้าไปหาพร้อมกับกล่าวเชื้อเชิญว่า ขอณินนต์พระคุณเจ้า โปรดมานั่งพักใต้โคนต้นมะม่วงให้หายเหนื่อยก่อนเถิด หายเหนื่อยเมื่อไรค่อยไปต่อ ได้โปรดอนุเคราะห์คนแก่อย่างผม ด้วยเถิด แล้วก็หาหม้อน้ำมาต้และเอาผ้าปูทับอีกทีหนึ่ง เพื่อทำ เป็นอาสนะให้กับพระเถระได้นั่งพักผ่อน พระเถระเห็นความ ตั้งใจของชายชรา จึงเข้าไปนั่งพัก

อัมพปาละอยากได้บุญกับพระเถระมาก อยากนำ มะม่วงมาถวาย แต่ก็กลัวลูกเจ้านายหาว่าเป็นลูกจ้างที่ไม่ซื่อสัตย์ เดียวจะถูกล่ามว่าหาว่าเป็นขโมย จึงได้ไปตักน้ำมาจากบ่อ

อานิสงส์ถวายน้ำสรองสนาน

๓๐๘

จัดแจงให้ท่านได้สรองน้ำ จะได้สบายตัว พระเถระก็ลงศรัทธา ด้วยการสรองสนาน และดื่มน้ำที่คนยากไร้แต่จิตใจงดงามนำมาถวาย จากนั้นก็กล่าวอนุโมทนาให้ศีลให้พร แล้วก็หลีกไป

นายอัมพปาละดีใจมากที่ได้ถวายน้ำให้พระเถระได้สรอง และได้ดื่ม นึกถึงที่ไรก็ปลื้มใจทุกที เพราะตลอดชีวิต ตนเองก็ไม่เคยได้ทำบุญกับพระอรหันต์มาก่อนเลย ภายหลังเมื่อทำกาลกิริยาแล้ว ก็ได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานเป็นทองสว่างไสว มีเสาเป็นแก้วมณีใหญ่โตมาก

วันหนึ่ง พระโมคคัลลานะเหาะขึ้นไปบนสวรรค์ ได้เห็นวิมานของนายอัมพปาละก็เข้าไปถามว่า “วิมานเสาแก้วมณีนี้สูง ๑๒ โยชน์ โดยรอบ มีห้องरोโหลฐาน ๓๐๐ ห้อง ล้วนสำเร็จด้วยเสาแก้วไพฑูรย์ ปลูกด้วยเครื่องปลูกดีงาม ท่านนั่งและดื่มกินในวิมานนั้น พินทิพย์ก็บรรเลงไพเราะ ในวิมานนี้ มีกามคุณห้ามีรสอันเป็นทิพย์ และอัปสรเทพนารีที่แต่งองค์ด้วยทองฟ่อนร่าอยู่ ท่านทำบุญอะไรไว้จึงได้วิมานใหญ่โตเช่นนี้”

อัมพปาลเทพบุตรกราบเรียนด้วยความปลื้มปิติทีเดียว ปกติเทวดาสามารถจะระลึกชาติหลังของตัวเองได้หนึ่งชาติ เป็นเทวฤทธิ์ที่เกิดขึ้นด้วยบุญ เหมือนฤทธิ์ของนกคือบินไปในอากาศได้ ซึ่งตลอดชีวิตที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ เทพบุตรนึกถึงบุญอะไรก็ไม่ออก เพราะความยากจน เลยเอาแต่รับจ้างคนอื่นทำ

อานิสงส์ถวายนํ้าสรงสนาน

๓๐๕

มาหากิน คิดแต่เพียงจะเอาชีวิตรอดไปวันๆ นึกออกเพียงเรื่องเดียว คือการถวายนํ้าสรงสนานและนํ้าดื่มแด่พระสารีบุตรเถระ จึงกราบเรียนให้พระเถระได้ทราบทุกอย่างด้วยความปิติใจ พระเถระได้ฟังแล้วก็อนุโมทนา จากนั้นก็เหาะไปเยี่ยมวิมานของเทพบุตรเทพธิดาท่านอื่นๆ ต่อไป

เราจะเห็นว่า โอกาสในการสั่งสมบุญของบางคนนั้นยากเหลือเกิน เพราะบางคนแม้มีศรัทธาอยากทำบุญมาก มีพระมาโปรดถึงบ้าน แต่ไทยธรรมที่จะถวายกลับไม่มี ความยากจนเป็นอุปสรรคทำให้การสร้างบารมีติดขัด บารมี ๑๐ ทศก็เต็มเปี่ยมยาก หลวงพ่ออยากให้ทุกคนเลิกยากจน จึงหมั่นชักชวนทำบุญไม่ได้ขาด อย่าอยากจนกันเลย ให้เปลี่ยนมาเป็นรวยทุกชาติกันดีกว่า คือรวยบุญรวยบารมี และก็มีสมบัติไว้ใช้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย

ในช่วงนี้ โอกาสยังเป็นของเราอยู่ ให้เราดักดวงบุญกันให้เต็มที่ คนที่ยากจนในปัจจุบันนี้ คืออดีตคนเคยรวยมาก่อน คือรวยแล้วไม่ทำทาน มัวหวงแหนทรัพย์เอาไว้ ความตระหนี่นั้นแหละเป็นสาเหตุให้ยากจน **ความตระหนี่จะผลักสมบัติของเราออกไป แล้วดึงความยากจนเข้ามาแทนที่ ถ้าไม่ยากจนก็ต้องให้ทาน** แล้วความจนก็จะไม่เกิดขึ้นกับเราอีก ดังนั้นก็ให้เราหมั่นสั่งสมบุญกันให้เต็มที่ ทั้งทาน ศีล ภาวนากันทุกคน